

LLUNA DE SANG

-Preneu-lo! Fort, no el deixeu escapar!-

-Maleïda bèstia!!!-

-Correu, llanceu les xarxes! Afanyeu-vos !!!-

Els vilatans havien encerclat la bèstia, que tenia la força de vint homes. Van fer caure les xarxes al seu damunt mentre estiraven amb tota la força del món perquè no pogués fugir. L'hem de fer caure a terra! -Cridà en Tomàs de ca la Fornera. La bèstia, veient les intencions d'aquells homes encara s'enrabià més, i repenjan-se en les potes del darrere saltà cap a la veu que cridava. Sense poder fer prou força, alguns homes caigueren a terra, fet que feu que s'apropés a on era en Tomàs que sostenia una força. En un moviment àgil i ràpid en Tomàs colpeja la cara de l'animal marcant-li les pues al rostre. La bèstia, ferida i plena d'ira, deixà anar un esgarip que trencà la nit. L'animal, en sentir-se ferit, clavà l'urpa amb força i esquinçant la xarxa escapà corrents muntanya amunt. Quan arribà dalt, es girà cap els homes que jeien esgotats i atemorits. L'únic que es mantenia ferm en peu era en Tomàs. La bèstia creuà la mirada amb ell, una mirada de sang i odi, prometent venjança, i llençant un udol llarg i esgarrifós s'allunyà mentre la lluna plena romania impertorbable.

-Vinga, noies afanyeu-vos, que arribarem tard. Va que ja aneu prou maques, segur que avui trobareu el vostre promès- digué la minyona enriolada.

Les dues germanes rigueren nervioses. Avui era Santa Marina i tocava pujar a l'ermita a passar el dia i honorar la santa, però, a més a més, era el dia de l'any on els hereus i les pubilles de la casa cercaven el seu enamorat.

La Caterina i l'Elisabet ja feia dies que parlaven de qui seria l'escollit per llançar-li el mocador al Ball del Marxant. La Caterina repetia "*A santa Marina ves-hi fadrina, que si fadrina hi vas, casada en tornaràs*" i l'Elisabet, la germana petita reia divertida. Tan sols es portaven un any de diferència, però les dues ja havien arribat a l'edat de casar-se; l'any anterior, en morir la mare, hagueren de romandre en dol a casa i no assistiren a la festa. Ara, tot i la tristesa que els aclaparava el cor per no tenir-la per a que les aconsellés, la frescor de la joventut i l'alegria de l'amor les empenyia a voler despertar d'aquella tristor.

Arribaren després d'una bona estona caminant pel senderó que pujava per entre els masos i els camps de cultiu. La calor del mes de juliol era visible als conreus. No havia estat un any gaire plujós i les basses i els pous subministraven l'aigua que els avellaners necessitaven. En arribar al mas del Sabater s'aturaren un moment a refrescar-se i treure's la pols de les espadenyes. La Caterina va posar-li bé el vidre volador a la seva germana petita. El pare els havia comprat un a cadascuna quan els firaires de Vimbodí vingueren el darrer dissabte. -Vinga anem, que serem les darreres i quedarem per vestir sants- Les dues s'afanyaren, el camí que quedava es dibuixava muntanya amunt entre els marges dels masos.

Quan arribaren a Santa Marina, el pare les sortí a rebre. Com alcalde del poble li tocava estar allí de bon matí. -Estic tan orgullós de tenir aquestes filles tan precioses-. Digué tot emocionat mirant-se-les. -Però també tinc molta tristor que hàgiu d'escollir marit tan aviat.- Les abraçà fort i marxà sense dir res més. Les noies nervioses i eufòriques començaren a saludar a amics, parents i coneguts. Ajudaren a muntar les taules, repartir el menjar i el beure, i posar els tendals per protegir-se del sol de migdia.

A les 12 tocaren les campanes i tots entraren a l'ermita per celebrar el sant ofici de Santa Marina. -Catarina, vaig a refrescar-me a la font, si no, em desmaiaré- digué l'Elisabet en veu baixa. Sa germana assentí i entrà cap a dins l'edifici.

La noia creuà la plaça i baixà cap a la font de Santa Marina, però hi havia unes dones omplint els càntrics i decidí anar a la casa de la Font on hi havia els estables amb els cavalls i mules que havien ajudat a portar tot el necessari per la festa. S'acostà suada i mig esbufegant. Una silueta fosca era a la font bevent aigua amb la mà. L'Elisabet es va aturar un moment pensant que deuria ser un dels viatgers que s'allotjaven a la Casa dels Ermitans. L'home deixà de beure aigua i s'incorporà. Des del darrere la noia pogué apreciar que era un home alt, i portava una capa amb la caputxa posada. Les botes de cuir es veien brutes de pols, tot i que es podia intuir que pertanyien a algú amb riquesa. Una estranya sensació l'envaí tota, com si la suor que l'amarava es tornés aigua gelada i feu que es quedés garratibada. Ell es girà i llavors l'Elisabet el pogué veure. Deuria tenir una trentena d'anys, se'l veia fornit i elegant, amb camisa blanca, armilla de folre negre i pantalons de vellut. Portava un cinturó amb una sivella de plata tota treballada amb una espècie d'escut. Es podia entreveure una daga en el costat dret. Llavors ella aixecà el cap i es creuà amb la seva mirada. Tenia els ulls negres com la nit que brillaven tot i la foscor del lloc. La mandíbula la tenia tensa i només podia apreciar un costat de la cara, que era bruna, segurament provenia de terres llunyanes. Passaren uns segons, però semblà una eternitat només trencada pel constant degoteig de l'aigua.

-Vols aigua?- finalment digué ell. La veu era fosca i greu. La noia intentà controlar la respiració i assentí amb un lleu somriure. S'havia quedat sense veu. -Vine, acosta't, està fresca i et calmarà la set- Ella s'acostà, ell s'enretirà i la noia s'inclinà per beure de la font. Es mullà la mà i la va passar pel front i el coll. L'escalfor anterior havia tornat a sorgir. Llavors s'incorporà i observà com ell la mirava. Una mica més calmada li preguntà: -no sou pas d'aquí, senyor?-

-No, només estic de pas, m'he aturat a descansar. Com us dieu?- preguntà amb un parlar controlat i amb un accent que ella desconeixia.

-Em dic Elisabet, i soc la filla de l'alcalde, en Tomàs de ca la Fornera- digué mentre intentava observar la fisonomia del desconegut. L'home, però, va prémer la mandíbula amb força i això li marcà unes línies més dures a la cara. Esbufegà. -Esteu bé, senyor? No voleu pas unir-vos a la festa? Sereu benvingut i podreu gaudir del menjar i de bona companyia. Per cert, fa molta calor per dur una capa tan gruixuda.-

-Us agraeixo l'ofertament, però he de continuar el meu camí. Si em permeteu?- El foraster donà un pas endavant tot apropant-se a la noia, llavors ella descobrí una profunda cicatriu a la galta de l'estrany mentre passava pel seu costat. Es quedà immòbil mirant com ell muntava en un cavall negre de cua llarga i marxava pel camí que duia a Vandellòs.

L'Elisabet respirà fons, no entenia quina mena de sentiment l'havia pertorbat. Mullà el mocador i decidí tornar cap a l'ermita. Després de l'ofici, els càntics i l'adoració de la santa venia la part més festiva. Es repartiren el menjar i el beure i tot el poble de Pradrip era assegut compartint aquell calorós dia d'estiu. L'Elisabet però, es trobà estranya, com si un núvol hagués enterbolit l'alegria que portava al damunt.

-Nena, menja, que gairebé no has tastat res- digué la Catarina una mica estranyada. -No et trobes bé?-

-No, no, estic bé, deu ser la calor.- respongué sortint dels seus pensaments abstruts. Després del dinar, els músics començaren a tocar, l'ambient de festa omplia la plaça de l'ermita. Joves i grans ballaven en rotllanes o en parelles. Els petits corrien jugant. Però l'Elisabet no aconseguia sentir-se dins la festa. Aquell foraster havia atret tota la seva atenció. Els ulls negres l'havien trasbalsat, la veu profunda l'havia colpejat, però la ferida al rostre l'havia omplert d'un sentiment de llàstima que no entenia. Intentà esborrar la imatge i es deixà portar finalment per l'ambient de la festa. La Caterina l'agafà de la mà i la prengué cap a la plaça. -Va, que ara és el torn de del ball del Marxant, va corre, agafa el mocador.- Les dues noies s'apressaren cap al centre. Com a filles de l'alcalde els tocava

ser les primeres a dansar al voltant dels joves. -Elisabet, li llençaràs el mocador al Jacint? Jo, al Miquel. Mira, si gairebé estan junts.- L'Elisabet mirà al voltant, un munt de gent s'aplegava al voltant de la plaça per veure les parelles. La música començà a sonar i la gent a cantar: "*El ball del marxant, Roseta, Roseta, el ball del marxant, Roseta galant*". Les dues noies sortiren dansant amb el mocador a l'espatlla esquerra. Anaven fent el tomb i passant per davant dels nois i noies que s'aplegaven esperant la seva oportunitat. Quan va ser el moment, la Caterina deixà caure amb elegància el mocador a terra davant d'en Miquel i l'Elisabet feu el mateix amb en Jacint. Ells sortiren agafant la mà de les noies per fer el tomb i, a l'acabar la tornada, les noies es col·locaren a la rotllana mentre ells dansaven cercant una altra parella o bé la mateixa. Llavors el va veure. Tot just davant seu, entre tota la gentada hi havia el foraster. No duia la caputxa posada. Portava un barret negre d'ala ampla i un mocador també fosc que li cobria el nas i la boca, i per tant la cicatriu. Ell l'observava fixament. L'Elisabet sentí un esclafit a l'estómac. Per què havia tornat? Una necessitat imperiosa de saber qui era feu que sortís de la rotllana, mentre sentia la veu de sa germana que la cridava.

Es barrejà entre el públic i quan va arribar on l'havia vist, ell ja no hi era. Moguda per una sensació de nerviosisme corregué cap a la Casa de la Font. Allí el trobà. Assegut a la pedra que sobresortia de la font. Ell s'aixecà i es descobrí. L'Elisabet empesa per una força estranya avançà cap a ell. No sabia si era por però va aconseguir parlar. -Senyor, per què heu tornat? No voldríeu pas allotjar-vos aquí?- preguntà acostant-se cada cop més. La cicatriu era força evident, com si una fera salvatge l'hagués esgarrapat i hagués malmès aquella pell fosca. Era d'una bellesa corprenedora.

-Elisabet, per què has vingut?- la seva veu continuava sent greu però aquest cop acariciava les paraules.- Ell li agafà la mà i la hi besà. Ella s'estremí tota i tancà els ulls. -Senyor,

qui sou? Què voleu?- una sensació d'emboirament l'omplí i la feu defallir. L'home l'agafà entre els seu braços.

-Elisabet, fa molt de temps que et busco. He vingut a retre un vell compte. T'espero demà a mitja nit al camí del cementiri. Torna a la festa i no diguis a ningú que m'has vist.-

Quan la noia se n'adonà, ell ja no hi era. Havia tornat a desaparèixer. Intentà refer-se d'aquella espècie d'atordiment i tornà cap a la plaça. Notà que el cel s'havia enfosquit de cop i unes nuvolades negres envaïen el cel amenaçadorament. Un fort vent s'havia aixecat i tothom corria a recollir els tendals que voleiaven.

-Elisabet! On t'havies posat? Es pot saber què t'ha passat? En Jacint et buscava preocupat. Corre, afanyem-nos, que el pare ens baixarà amb el carruatge.

Quan arribaren a casa el pare els digué molt seriós: -Filles, avui hi ha lluna de sang, això vol dir que els Dips poden tornar aparèixer i adquirir forma humana. La darrera vegada el cel també es va tornar amenaçador i en vam poder matar dos, però un se'ns va escapar. No sortiu de casa per a res i manteniu totes les portes i les finestres tancades. Jo he de marxar a l'església a organitzar la cacera. No patiu.-

Les dues noies es quedaren tremoloses amb les paraules del seu pare. Coneixien els Dips, i sabien que elles no havien nascut quan aparegueren de nou per aquelles contrades. Les llegendes que els havien explicat s'havien tornat un malson. Gossos vampírics assedegats de sang tornaven a amenaçar el poble de Prasdip.

-Va, anem al llit. Vine, que t'ajudo a treure't el vidre volador que no es trenqui. Elisabet! No hi és! L'has perdut?- preguntà estranyada la germana.

-Aix, doncs em deu haver caigut mentre corriem cap al carruatge. Ja l'anirem a buscar.

Les dues germanes s'acotxaren juntes al llit. La Caterina es va dormir força aviat però el neguit que la germana petita tenia al pit no aconseguia que trobés cap mena de repòs. No

podia deixar de veure aquells dos ulls negres observant-la i aquella veu tant dolça dient-li que l'havia estat buscant. Qui era aquell cavaller que li estava prenent l'alè?

L'endemà el pare els digué que sota cap concepte sortissin del poble. Hi hauria homes apostats fent guàrdia. L'Elisabet, amb el cor inflat per la desesperació de no saber què li estava passant i el desig que li estava creixent a dins per aquell desconegut, rumià quina seria la forma de poder escapar-se de casa i trobar-se amb el foraster.

Quan s'acostà l'hora de la trobada, no dubtà. La germana jeia dormint tranquil·la, aliena a tot el que estava succeint. Ella amb molta cautela i sabent que son pare estaria a l'església sortí per la porta que donava a l'hort, des d'allí podia controlar les teies dels vigilants. Mentre guaitava, un udol esquinçà la nit, llarg i dolorós, com si d'un plor es tractés, i feu que els homes que eren a prop correguessin cap a on provenia el gemec. L'Elisabet aprofità per obrir la tanca i sortir corrents camí avall, cap el cementiri. Estranyada, no sentia por, només una força que l'empenyia a afanyar-se cap a la trobada amb aquell desconegut i agosarat cavaller.

Mentre es dirigia a l'encontre pogué distingir la vermellor del pleniluni alçant-se per damunt de les muntanyes que encerclaven el poble.

Ell, es trobava repenjat a la reixa del cementiri. Quan la veié, s'apressà per acostar-se.

-Elisabet, heu vingut- digué entre l'admiració i l'alegria- no teniu por?-

-Senyor, no sé quina és l'estranya força que m'esperona al vostre costat. No sé qui sou, ni què voleu, però si us plau, no us aparteu del meu costat- Digué valenta i sincera i amb la mà li acaricià la ferida del rostre.

-Elisabet, no soc qui us penseu, el meu camí és ple de mort, però us he trobat com si fes una eternitat que us cercava. Us necessito per retre vells comptes.- Li digué mentre l'agafà per la cintura i l'apropà al seu cos.

De sobte es sentiren els crits d'alguns homes: -És aquí, al cementiri-. L'Elisabet, sense entendre què succeïa i amb una barreja d'emocions de por i desconcert, s'abraçà fort al foraster. Els homes aparegueren amb teies, forques i falçs. La noia pogué apreciar a son pare al capdavant del grup.

-Deixeu-la! Deixeu-la ara mateix, mala bèstia- Digué en Tomàs ple d'ira.

-Si això és el que voleu- l'home posà la mà al clatell de la noia, i en un moviment fort i precís li torçà el cos, trencant el coll de la noia que va caure sense vida als seus peus.

En Tomàs feu un esgarip de dolor en veure la seva filla morta a terra.

-Fill del dimoni, això ho pagareu amb la vida!- digué amb els ulls vermells per la ràbia i el dolor.

-No correu tant, recordeu que valtros vau matar els meus dos germans. Aquí teniu la meva revenja. Dues germanes per dos germans.- I traient algun objecte de la butxaca, llençà als peus d'en Tomàs els dos vidres voladors de les noies, que en tocar el terra s'esberlaren en mil bocins.

En Tomàs quan entengué el que havia succeït, llençà un crit amarg de dolor. I en aixecar la vista, l'home, la bèstia, havia desaparegut en la foscor del bosc.